Rahvuslik

KOGUJA

Nr. 4 (47) Eesti Vabaduspartei – Põllumeeste Kogu ja Rahvuslaste Tallinna Klubi väljaanne Juuni-juuli 2011 Hind 0.50 €

Maa müük välismaalastele – kas tehinguvabadus või rahvuslike huvide reetmine?

Mida toob enesega kaasa maa vabamüüki laskmine ja kelle huvides see tegelikult on?
1. maist 2011 kaotati Eesti Vabariigis põllumajandusliku maa müügipiirangud. Maad võivad nüüd piiramatult osta ja müüa OECD liikmesriikide kodanikud ja äriühingud. Seega ka ettevõtted ja eraisikud, kelle tegevuse eesmärk ei pruugi olla koheselt selge ning läbipaistev. Maa müük on siis nüüdsest võimalik ka Jaapani, Mehhiko ning Iisraeli kodanikele ja ettevõtetele.

Paljud majanduslikult edukad Euroopa riigid aga … seavad hoopis piiranguid maa müügile välismaalastele! Seda kutsenõuete või kapitali läbipaistvuse nõude osas. Eesti aga demonstreerib taas lausliberaalset suhtumist ja rahvuslikele huvidele vastava majanduspoliitika puudumist.

Eestis on maa turuväärtus hulga madalam. Miks?
Võimalus maad kiirelt osta ja müüa kujutab endast eelkõige võimalust spekulatiivseks rikastumiseks olukorras, kus hetkel on **maa turuväärtus veel kolm kuni viis korda (!) väiksem Lääne-Euroopa keskmisest**. Näiteks maksab põllumajandusmaa Saksamaal 3000-7000 eurot/hektar, meil ainult 1000.

Miks on see nii? Eelkõige seetõttu, et Euroopa Liidu põllumajandustoetused moodustavad ainult veerandi vanades EL-i liikmesriikides makstavast. Vene okupatsiooni aegsest ja järgsest kolhoosielu ja põllumajandusühistute surutisest ei ole olnud veel võimalust täielikult taastuda ega koguda kapitali õigusjärgsetel omanikel – talude taastajatel. Seega võib öelda, et ka **EL-i majanduspoliitika tervikuna ei toeta talude taastamist ega väljakujunenud elulaadi juurde naasmist.**

Enne Teist maailmasõda oli Eestis 110 000 talu. Pooled neist olid asundustalud, mille me isad ja vanaisad olid saanud teenete eest Vabadussõjas – võideldes oma maa ja rahva eest. Maaseadusega ja kogu riikliku õigusloomega loodi kiirelt arenev põllumajandustootmine ning maaelu. Eesti eksportis põllumajandustooteid Inglismaale, Saksamaale, Soome. **Sisemajanduse kogutoodang ületas tunduvalt (!) naabermaa Soome oma**. Arenes seltside ja huviringide tegevus, koolivõrk. Hea elu maal oli võimalik nii talupidajale, sulasele kui kooliõpetajale, arstile ja apteekrilegi.

Okupatsioon katkestas taluelu järjepidevuse, küüditamised 1941. ja 1949. aastal hävitasid vaimselt ja füüsiliselt toonased maaelu edendajad-arvamusliidrid. Ettevõtjad, kooliõpetajad, talupidajad olid need, kes kandsid rahvuslikku iseolemist. Repressioonides hukkusid või said kannatada paljude pereliikmedki – naised, lapsed, vanemad.

Eesti rahvuslikud huvid jäetigi kaitseta
Saanud taas vabaks rahvaks oma maal, lootsime, et taastub taluelu, väljakujunenud rahvuslik elulaad. Kuid siiski polnud õigusjärgsetel omanikel tihti teed oma vanemate põliskoju – seal laiutasid sisserännanud ukrainlaste, venelaste ja teiste nn. sõbralike nõukogude rahvaste järeltulijad, vallavalitsustes otsustasid aga asju endised punapartorgid ning kolhoosiesimehed. Otsustasid sageli ja seadusevastaselt – kellele erastada ja mitte tagastada õigusjärgsete omanike vara. Parastades öeldi vaid: „Ise valisite meid!“

Kiire ja läbimõtlematu liitumine EL-iga jättis meie rahvuslikud huvid kaitseta – peeti tarvilikumaks istuda, suu vett täis ja noogutada, sest „muidu me võib-olla ei jõuagi sellele rongile“.

Oma rahvuskaaslaste eest rääkisid aga häälekalt Poola ja hõimumaa Ungari. Ilma nende initsiatiivita oleks võib-olla juba toona nõutud kohest maa kontrollimatut vabamüüki välismaalastele ja jäetud uued liitunud ilma põllumajandustoetustest, koheldes neid seega äärmiselt ebavõrdselt: ainult tootjana ja töötegijana, mitte kasumisaajana.

Kellele on kasulik relvakandmisealiste eesti meeste massiline äraolek?
Samas olukorras oleme aga praegugi. Kestvalt kõrge tööpuudus sunnib noori otsima endale rakendust ja inimväärset elu välismaal, jättes kodud meesteta, lapsed isata ja asjad ajamata. Aga võib-olla ongi see kellegi eesmärk – luua olukord, kus Eestis ei oleks alaliselt kohal initsiatiivikaid relvakandmisealisi mehi, ettevõtlikke arvamusliidreid, kes suudaks kaitsta oma maad tuulte pöörises nii sõna kui teoga, ka relva jõul?

Mäletame, et 2007. ja 2008. aastal jõudsid juba meilegi võõrtöölised Ukrainast ja Bulgaariast. Seega võinuks demograafiline olukord hakata varsti meenutama 1980-ndatel kogetut.

Suurte võõramaalaste kogukondade teke rahvusriigis kujutab endast ohtu nii rahvusele kui tema liikmete arvamusvabadusele. Ka oma kinnisvara üle otsustades peame teadvustama, et **see võib olla kaalukeeleks meie lähedaste heaolu ja terve rahvuse püsimajäämisel**. Kutsun kõiki üles tegema kaalukaid ja **läbimõeldud** otsuseid.

AARE PÄLLIN
Eesti Maa- ja Majaomanike Liidu juhatuse esimees

Aldo Roomere

Miks Liibüat rünnatakse?

EL maadleb hiigelsuurte finantsprobleemidega ning üks Euroopa maa teise järel läheb pankrotti. Eurotsoon on kõvasti räsitud ja tohututes raskustes.

USA raiskas kõik oma ressursid ära 12 aasta eest ning ta sise- ja välisvõlg on 14,1 biljonit dollarit.

EL ja USA võlgnevad Liibüale naftatarnete eest ligikaudu 200 miljardit dollarit. 2012. aastal lõpeb suurte naftafirmade kontsessioon, kel on õigus Liibüa naftat ammutada. Kaddafi nõuab võlgade tasumist, lubades muidu sõlmida rahvusvahelised lepingud teiste maade ja firmadega. Sel põhjusel Liibüat rünnataksegi.

Kas Liibüa kodanikul on põhjust Kaddafi režiimi vastu mässata? Arvan, et mitte.

Kui vaadata Liibüa rahva elatustaset ja hüvesid, mille riik talle tagab, siis elavad liibüalased väga hästi, nagu mõned väiksed jumalad kohe.

Liibüas on 6,5 milj. elanikku ja 14. milj. registreeritud autot. Kui keegi tahab õppida mis tahes maailma riigi ülikoolis, siis ta teeb riigile taotluse ja riik tagab talle [õpinguteajaks. – Tõlk.] korteri, auto, toidu, tasuta õppe ja igakuise stipendiumi 2300 dollarit.

Liibüas ei pea maksma vee, elektri ega gaasi eest, makse pole, pangalaenud on protsendita. Kui sa viie aastaga ei suuda laenu tagasi maksta, siis riik kas kustutab selle või maksab tagasi sinu eest.

Iga täisealine Liibüa kodanik saab 18-aastaseks saades riigilt korterivõtmed. Kui tahate osta endale auto ja maksate ise ostusummast 20,3 protsenti, siis ülejäänu maksab riik. Liibüas saab kümne dollari eest osta 85 liitrit bensiini või naftat. Toiduained on Liibüas väga odavad, 10 kg leiba maksab 0,15 dollarit.

Kehalist tööd liibüalased ei tee, kõik selle teevad ära võõrtöölised.

Järg 3. lk

Kui rikkus ripub ja rahvas laseb varvast

Suur Suvi on kohal. Eestlastele on suvi olemise aeg. Siis ollakse õnnelikud. Õnnest jääb vahel ka puudu ja siis peetakse pidusid. Juuni algab laste kaitsmisega ja lõppeb siis, kui seitsmemagajapäev läbi saab. Juunis on enim lipupäevi ja tervelt 10 töövaba päeva. Ometi mahub just juunikuusse meie kurvemaid ja ka lõbusamaid päevi: 14. juuni kui genotsiidi alguse must tähis eestlastele ja 23. juuni kui meie Võidupäev, jaanipäevast rääkimata.

Päisesse lisatud foto olgu aga kirjatähtedele lisaks sügava järelemõtlemise ja arutelude toeks! Vaadake seda kaunist, männimetsa ja vanasse kruusakarjääri rajatud mänguväljakutekompleksi kui rahulat, närvi ja tööpingetest vaba tsooni, kohta, kust peaksid kostma laste kilked ja tervisesportlaste ohkivad-puhkivad hääled. Tegelikkuses on valdav osa sellest ... hääletu!

Kui keegi meist taas tööta peaks jääma, meenub kohe ka lause, et „sai pandud kindad varna“. Juba pärast paari aastat töötuna (kenamasti väljendudes „heitununa“), kogetakse olukorda, kust väljapääsuks tuleks „sellelt maalt varvast lasta“, samuti lasevad siit sageli „varvast“ ka need, kel on põhjust peita oma vara ja teenistust maksuametniku ja riigi eest, kellele mingil põhjusel ei olda enam lojaalsed. See „varvast laskmine“ on tänases Eestis muutunud katastroofiks, mille lõpliku tulemina saab väikerahvus kogeda vaid üht: kunagist olemasolu ka suurte ja suuremate riikide peres...

Tuleb korrata lihtsat , ainult paari lausega väljendatavat tõde: **rahvusriik on suurim, mida üks rahvus saab enda heaks ja oma eksistentsi säilitamiseks luua**. Kui palju on meist kordadeski suurema rahvaarvuga rahvusi, kel see siiani vaid unistuseks?! Maailmas ei ole enam ammu nii, et uusi rahvusriike tuleb juurde. Rahvusi aga kaob kui mitte iga kuuga, siis vähemalt aastatega ... Kerkib küsimus: kas me rahvusena enam tõesti ei soovikski olla need, kel oma riik, Eesti Vabariik olemas on? Isegi praegune õiguskantsler on öelnud, et tulevik on pigem **kodanike**riigi kui **rahvus**riigi päralt!

Juba täna näitavad arvud ja ka reaalsus vaid üht: kahe noore inimese vahele mahub vaid üks maimuke, kasv rahvuse sünniarvudes on paratamatult miinuses, statistikat ja seda „tasakaalus“ või isegi paari indiviidi mahus „positiivseks“ kuulutatud iivet hoiab näitajana real hoopis **kodanikkonna** näitaja, mitte **rahvusliku** võrdlusaluse tulem. See ei ole hala, see on reaalsus, mille illustratsioon (vaata fotot hoolega, hea lugeja!) räägib ja küsib kõnekalt: kellele ja milleks on meil need mänguväljakud, kellele on need gigantlikud tüüpkoolihooned, haiglad, elamurajoonid?

Kes hakkab oma tööpanusega hoidma vananevat elanikkonda? Kes hoiab käibes riigi majandusmehhanismi, kaubanduse, tööstuse, teaduse ja loova elukeskkonna? Need aga, kel kindad varnas Eestis, panevad lootused teistele maadele ja juba nad läinud ongi. Need, kel Eestist on õnnestunud leida või välja petta suuremad summad kui maksuametile oleks soovi deklareerida, loodavad teistele maadele, viies kaasa ka oma pered ja veresidemed. Niisiis, mõlemad „lasevad varvast“!

Lõpetuseks veelkord sellest fotost. Kas pole rikas maa, kus jalavarjud (muide, täiesti kulumata ja korras) ripuvad lausa kümnete paaride kaupa traadil? Meie aga kirjutame ja loeme vaestest lastega peredest ...

VALDO PADDAR
Eesti Vabaduspartei – Põllumeeste Kogu esimees

„Et meie kallal tehtud kuritööd ei ununeks...“

Ülevaade sellest, kuidas Tartus, Sõpruse silla juures sündis Pisarate park

Küüditamistest on palju kirjutatud (sadu artikleid ja arvukalt raamatuid), kuid alles on ka elavaid tunnistajaid. Paljud süütud inimesed, kes selle õuduse üle elasid, on endiselt elus. Kommunistide kuriteod ei ununе, need kummitavad nii öösel kui ka päeval. See oli elu episood, mida ei saa olematuks teha.

Inimsusevastased kurjategijad – küüditajad või nende abistajad – tahavad, et see kõik kiiresti unustataks; et seda ei räägitaks, ja võtavad selle nimel sõna. Nad tunnevad, et neid jälitab tõpra tiitel ja et nad ei vabane sellest surmani, olgu nad siis nii paadunud kurjategijad kui tahes.

Küüditamise õigustamiseks poetakse küll poliitika ja strateegia taha, kuid ikkagi oli see põhiliselt röövimine (pätt ihkas võõra vara), oli see siis kohapealne või rändröövel. Suurelt jaolt olid need röövmõrvarid kommunistid. **Need, kes iga hinna eest soovivad veretööde ja kuritegude unustamist ja varjamist, ongi ise kurjategijad.**

Küüditamise fakt tehti nähtavaks

Selleks, et meie kallal tehtud kuritööd ei ununeks, tuligi teha küüditamise fakt nähtavaks. Sest sõnadest on vähe. Tuul toob – tuul viib. Mis on raiutud graniiti, peaks kauem säilima ja tuletama pidevalt meelde: vali sõpra ja ela nii, et see ei saaks enam korduda. Meil tuleb võidelda tõe eest, mitte lasta seda jalge alla trampida ja maha vaikida.

1988. aastal hakkasid represseeritud koonduma Memento ümber, read täitusid ja peagi (1989. a.) moodustus üle-eestiline Memento ühendus. See ehmatas kommuniste ja meie ühtsust hakati lõhkuma. Tekitati metsavendade, vabadusvõitlejate, relvavendade ühendus, poliitvangid jm. ja isegi õnnestus need omavahel nääklema panna.

Memento juhatus leidis, et on vaja luua üks, **keskne sümbol**, mille ümber saaks represseeritud koonduda ja asetada lillekesi nendele, kelle hauad on ja jäävad igaveseks Venemaa saladuseks.

Monumendi loomiskonkursi võitis kunstnik Paul Saar ja teostas juhatuse liige Hando Kruuv. 14. juunil 1990 avati mälestussammas „Rukkilill“, kus kividele nõrguvad pisarad ja õielehtedest paistavad tulukesed kui ähmased huntide silmad. See on olnud leinapaigaks juba 21 aastat.

Olgugi, et „Rukkilill“ paigutati ümber represseeritutele teadmata ja vastu autorite tahtmist, jäi see mälestussammas meile südamelähedaseks, kohtumise ja meenutuste paigaks.

Eesti ajakirjandus ja TV kajastab represseeritute hingelähedast üritust väga põgusalt, kasutab mahavaikimise taktikat, näitab tihti üht tädikest, kes asetab lillekesi mälestussambale. **See on** olgugi tagasihoidlik, kuid ikkagi **jätkuv repressioon**. Me mõistame, et need funktsionäärid, kes tsenseerivad ajakirjandust või TV-d, ei ole enam päris punased, vaid on „pleekind roosad“, aga punane maik on ikka juures.

Pisarate park tehti inimeste vagunisseajamise paika

Muutmaks leinapäeva ja rahva ängistust nähtavamaks, tuligi teha kivi, kus on kuriteo – küüditamise – kuupäevad raiutud graniiti ja paigutada siis kohale, kus see kuritegu kunagi algas. Vagunite seismiskohti oli üle Eesti palju. Tartus olid vagunid põhiliselt sadamaraudteel ja nii see mälestuskivi sinna saigi. Kiiresti hakati asukohta Pisarate pargiks nimetama. See on Emajõe kalda ja Turu tänava vahel, Jõe tänava silla kõrval. Kuna seal juba oli tagasihoidlik pargike, kus ka põõsad ja puud tundusid leinavat, siis teisiti nagu ei saaksk seda ala nimetada. Seal oligi toimunud inimeste vagunisseajamine.

Ettepaneku muuta leinapäev nähtavamaks tegi Põllumeeste Kogu juhatuse liige Rein Koch. Ta helistas Hando Kruuvile, kes on ka Sihtasutuse Mälestusfond Ristideta Hauad juhatuse ja Memento juhatuse liige. Nüüd ei olnud motiivi leidmise ega teostamiseni enam pikk tee.

20 aastat hiljem: Pisarate pargi mälestuskivi hoiti samuti Hando Kruuvi kodus.

Oma põllult leitud kivile (mis võinuks küll olla natuke suurem) raius teksti kiviraidur Tõnu Sillo. Kivi on ikkagi tükike isamaad.

Kivile on raiutud suuremate küüditamiste aastad: 1941, 1947 ja 1949, aga ka kivi paigaldamises osalejate nimed: Eesti Vabaduspartei – Põllumeeste Kogu, SA Mälestusfond Ristideta Hauad ja Memento.

Kivi paigaldati 2010. aasta 13. juuni hilisõhtul ja avati 14. juunil kl. 10. Lehvisid lipud, süüdati küünlad, istutati lilled ja peeti kõnesid. Mälestuskivi õnnistas sisse kirikuõpetaja Luhametsnoorem. Nüüd saidki repressiooniahela otsad kokku. Algas see Pisarate pargist, siis tulid tuhanded surnud ja mõrvatud laias Siberis ja siis pisaratega niisutatud kivid „Rukkilillel“, kuhu juba 21 aastat tulevad eestlased, sest nii nõuab süda. Tulevad, et asetada vaikselt leinates lilleke jäädavalt kadunud omastele.

On meeldiv tõdeda, et järjest rohkem osaleb neil üritustel noori, kellele isamaa ja eesti rahva saatus on südamelähedane.

HANDO KRUUV
Eesti Vabaduspartei – Põllumeeste Kogu juhatuse liige

“Rukkilill” 13. juunil 1990, veidi enne äravedu Hando Kruuvi õuelt.

Eesti Vabariigi autasu lõpuks ometi ka Vladimir-Georg Karassev-Orgusaarele

2011. aasta veebruaris avaldati ajakirjanduses Eesti Vabariigi tänavuste teenetemärkide saajate nimekiri. Teiste hulgas pidas president Toomas-Hendrik Ilves Valgetähe IV klassi ordeniga meeles ka meie juba pikemat aega võõrsil elavat ning käesoleva aasta lõpul oma 80. sünnipäeva tähistavat rahvuskaaslast **Vladimir-Georg Karassev-Orgusaart**.

V.-G. Karassev-Orgusaar on sündinud Tallinnas 14. detsembril 1931, õppinud Venemaal Tomski Ülikoolis ajalugu ja kirjandust ning Moskvas kinematograafiat. Naasnud 1960-ndatel Eestisse, töötas siin mõnda aega Tallinnfilmis ja Eesti Telefilmis, samuti tegutses filmikriitikuna. Okupeeritud Eestis ei antud ideoloogilistel põhjustel mitmetele tema tõsielufilmidele esitusluba. Viibides 1976. aastal Cannes´is rahvusvahelisel filmifestivalil, palus V.-G. Karassev-Orgusaar Prantsusmaa võimudelt poliitilist varjupaika, mida talle ka võimaldati. Nüüd juba 35 aastat elab V.-G. Karassev-Orgusaar Pariisis, kuhu hiljem lubati Eestist ümber asuda ka perekonnaliikmetel ning kus ta on tuntuks saanud mitte üksnes filmimehena.

Küllap mäletavad veel paljudki lugejad 1980-ndate aastate Vabadusraadio eestikeelseid saateid, kus V.-G. Karassev-Orgusaar esines vaimukate raadiovestlustega. Enamus neist vestlustest ilmus Stockholmis aastatel 1988-1990 ka trükis pealkirjade all „Molotov ja meie“, „Ždanov ja meie“ jt. 1990. aastal valiti V.-G. Karassev-Orgusaar Eesti Kongressi saadikuks. Just tema oli see, kes algatas mõtte kuulutada 27. märts, Jüri Kuke hukkumise aastapäev (27.03.1981), Langenud Vabadusvõitleja Päevaks. Kahjuks on postsovetlikus Eestis võimulolijad kuni tänaseni suhtunud sellesse ettepanekusse tõrjuvalt.

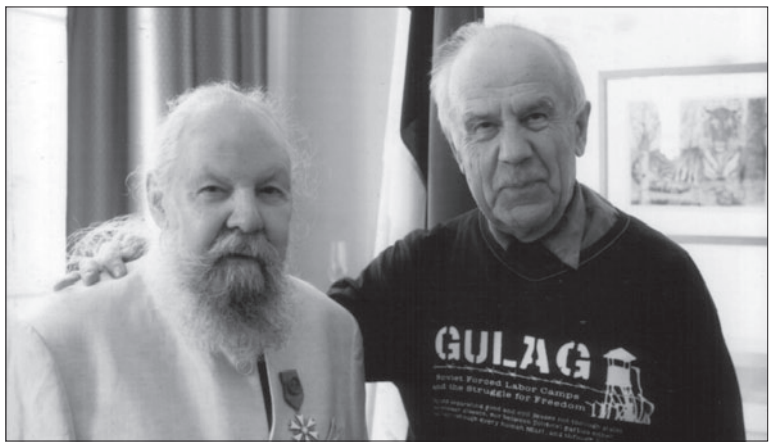

Kaks maailmakuulsat eestlast, sõpra ja aatekaaslast: Vladimir-Georg Karassev-Orgusaar ja Mart Niklus

Ordeni pidulik üleandmine Karassev-Orgusaarele toimus 8. aprillil 2011 Eesti Vabariigi Suursaatkonnas Pariisis. Laureaat oli kõhelnud, kas talle määratud teenetemärki ikkagi vastu võtma minna, kuid üldsuse soovitusel sellega lõpuks nõustus. Prantsuse kodakondsusega eestlasele andis Eesti presidendi autasu üle suursaadik Sven Jürgenson. Sooviti õnne ja vastupidavat tervist, peeti kõnesid. Alates 2007. aastast praeguses asupaigas olevas, suursuguse arhitektuuriga asutuses viibis kohal paarkümmend külalist nii kodu- kui välismaalt, s.h. ka ajakirjanikke ja filmirežisööre.

Karassev-Orgusaarel on teatud probleeme tervisega, kuid sellest hoolimata kavatseb ta tänavu juunis (pärast aastakümneid kestnud eemalolekut) tulla suguvõsa kokkutulekule kodukandis. Loodetavasti toimub Eestis siis muidki liigutavaid kohtumisi, asjahuvilistele aga avaneb võimalus vaadata tema suurtööks kujunenud, kuid vahepeal unustusse või põlu alla sattunud mängufilmi „Lindpriid“.

Kas ei võiks kõne alla tulla Vladimir-Georg Karassev-Orgusaare antikommunistliku publitsistika avaldamine kodumaal? Samuti pole ülearune teadmiseks võtta, et ka tema poeg Tarah (lisaks muule loomingule) on tõlkinud prantsuse keelde Artur Alliksaare, Karl Ristikivi, Marie Underi jt. luuletusi ja neid ses keeles ka avaldanud.

Mart Niklus
Eesti Vabaduspartei – Põllumeeste Kogu juhatuse liige

Udusulg murdis ükskõiksuse eesli selgroo

ehk Kommunismiohvrite memoriaali rajamisest Tallinna

Tervelt 10 viimast kuud tegelesin sellega, et käisin igal pool rääkimas ja kirjutasin paljudele – Riigikogu fraktsioonidest ja erakondade kontoritest kuni mitmete valdade ja klubideni välja –, et on viimane aeg tuletada meelde Eesti Vabariigi presidendi, **hr Toomas Hendrik Ilvese sõnu**:

”Kommunismiohvrid väärivad esinduslikku mälestussammast. Mitte ainult Ameerika Ühendriikide, vaid ka Eesti Vabariigi pealinnas.” Vt.: www.president.ee/et/k6ned/k6ned.php?gid=98240.)

26.08.2010 esitas kaks väga julget noormeest – **Andres Luus** ja **Tarmo Kruusimäe** – Tallinna Linnavolikogule eelnõu **„Kommunismiohvrite memoriaali rajamine”** ja tegi sellega esimese sammu memoriaali püstitamise pikal ja raskel teel.

Seetõttu asusin kogu oma energiaga toetama **A. Luusi** ja **T. Kruusimäe** algatatud eelnõud – hakata **rajama Tallinna üleriigilist Kommunismiohvrite memoriaali.**

Linnavolikogu oma **21.10. 2010** istungil toetas ja täiendas seda eelnõud ning võttis vastu otsuse **nr 251 „Kommunismiohvrite memoriaali rajamine”**, mille **p.2** ütleb: **„Teha Vabariigi Valitsusele ettepanek moodustada kõnealuse üleriiklikult olulise mälestusmärgi rajamiseks ekspertidest ja erakondade esindajatest koosnev komisjon”**, et asuda õlg õla kõrval memoriaali rajamisele.

Mu töö kandis ootamatult head vilja, sest kõik erakonnad (peale ühe – IRL-i) panid oma valimisprogrammidesse seda algatust toetava lause.

Kuna uue valitsuse programm koostati Reformierakonna valimisprogrammi baasil, siis ka nelja järgneva aasta valitsemisprogramm sedastas:

„9. (d) ...”Toetame president Meri algatust rahvusvahelise kommunismikuritegude muuseumi asutamiseks, ***samuti Tallinna kommunismiohvrite memoriaali rajamist*** *ning jätkame Kaitseväe kalmistu ja Vabadussõja mälestusehise taastamist.“*

Loen sellest välja, et minu tegutsemine oli see udusulg, mis murdis ükskõiksuse eesli selgroo...

...Aga iga hea asi saab ka väärilisel tasutud: 1. juunil 2011 teatati mulle telefonitsi, et ma olen argpükslikult ja seljataga välja visatud Represseeritute Abistamise Fondi juhatusest. Viskajate (tollest ühest erakonnast) meelest vale inimene julges sõna võtta (nende arvates) nii valel teemal.

MARJU TOOM
represseeritu, Rahvuslaste Tallinna Klubi liige

Bahreini „revolutsiooni" TEGELIK pale

Lääne meedia edastas Pärsia lahe heaoluriigi rahutuste põhjuste ja käigu kohta lausvalet.

Bahrein on super-heaoluriik Pärsia lahe kaldal, kus on leidnud koha nii eurooplased, ameeriklased kui ka filipiinlased, indoneeslased, pakistanlased, indialased jt. Netopalk ilma tulumaksuta, bensiin 20 eurosenti, odavad autod, lihtne, odav, päikesepaisteline elu ...

Bahreinlase minimaalsissetulek on: kui tal pole haridust ja ta saab töötu abiraha, siis 120 dinaari (lüh. Bhd; u. 240 €) kuus, kui ta pole abielus ja 150 Bhd (300 €), kui on abielus. Kui tal on kõrgharidus, siis on abiraha suurus *ca* 300 Bhd (600 €). Pered saavad veel pere- ja lastetoetust, vähemalt 50 Bhd lapse kohta jne. Haridus ja arstiabi on TASUTA!

Paljud on saanud juba lausa majad! Paljud seisavad veel järjekorras ja neile makstakse elamistoetust 100 Bhd (200 €) kuus, kuni nad saavad oma elamise – maja! See on nagu kingitus, sest majasaajad peaks maksma 25 % oma sissetulekust, kui see on üle 300 Bhd. Kui aga väiksem, siis maksu ei ole! Ja NB! Bahreinis on töötuid **vaid 3,4 %!**

Ent siin on palju noori, kes vaatamata võimalusele saada tasuta haridust, pole seda kasutanud ja teevad vaid juhutöid. Loomulikult, kui pole head palka, on vaid abiraha või juhutööst saadud raha, siis pole see kõige parem. Ometi kajab nende hääl üle maailma: aidake, meil pole raha ega õigusi!

Meedia edastas maailmale lausvalet

Rahulolematutel olid nõudmised ja neid hakkas tulema üha rohkem, sest paljud välisajakirjanikud polnud Bahreini oludega kursis ja edastasid siit täiesti ebakompetentset infot. Bahrein „läks käiku" nagu uus Tuneesia, Egiptus. See lisas noortele veelgi hoogu.

Varem ma ei uskunud, et meedial on nii tohutu jõud, võim moonutada tõde just nii, nagu talle kasulik. See, mida vaatasin siin Bahreinis olles CNN-i, BBC ja Al Jazeera kaudu, oli aga MEELETU VALE! See näitab, kui kerge on tuua väärinfot ja panna inimesed, kes ei tea tõde, uskuma valet. Paljud siinsed ameeriklased, inglased, sakslased jt. on lausa šokeeritud sellest valest ja on sellest ka avalikult kirjutanud.

Maailma meediast sai „šiiitide häälekandja", sest need olid aegsasti kutsunud kohale CNN-i, BBC, „Euronews"-i jt. kanalite reporterid, olid neil juba lennujaamas vastas, viisid oma koju, kostitasid jne.

Enamik videoklippe, mida CNN, BBC, Al Jazeera jt. näitasid, oli võltsing. Nende „töökoda" leiti pealinna tähtsa liiklussõlme, Pärli ringtee kõrval oleva kaubamaja fotopoest. On tõendid selle kohta, kuidas mässajad näitlesid haavatuid: võtsid tänavatele pandud plastikaatkottidest verd, määrisid end sellega kokku, läksid kaamerate ette ja lisasid siis klipi, kus politsei tuleb. Ja kogu maailm uskus!

Kuidas kõik TEGELIKULT algas?

Tõuke andsid Egiptuse-sündmused. Kairos toimunul oli mõju Bahreini šiiitidest noortele. Nad ehitasid „oma Tahriri väljaku" otse südalinna, Pärli ringteele. Nõuti vabadust, paremaid töökohti ja paremat palka jne. Esialgsete järel toodi välja „õiged" nõudmised: „Maha peaminister!" „Maha kuningas!", „Surm kuningaperele!", „Kogu valitsus maha!" jne.

„Rahumeelsed protestijad" jäid elama Pärli ringteele telklinnakusse, oma vihameelsete loosungite keskele. Rahvas hoidis sealt eemale, sest oli hirmutekitav näha seda laagrit keset linna. See omakorda tekitas ummikuid mujal.

Telklinnaku asukaile anti 3 päeva laagri lõpetamiseks. Kuna „vaesed protestijad" olid tulnud oma autodega, siis olid teed nende autodega blokeeritud.

Süües kasvab isu…

„Rahumeelsed protestijad" ei kavatsenud aga laagrit lõpetada ja 17. veebruaril, pärast mitut hoiatust, asus politsei liiklussõlme puhastama.

Enne pisargaasi ja kummikuulide kasutamist hoiatas politsei veelkord: „Anname teile 45 minutit." „Rahulikud protestijad" hakkasid aga hoopis kive, omavalmistatud „molotovi kokteile" jm. politsei pihta loopima. Politsei oli sunnitud kasutama jõudu. Puhastuse käigus said paljud haavata ja mõned surma. See aktiviseeris telklinnakulisi, sest neil oligi kavas provotseerida politseid kasutama jõudu, et näidata maailmale, mida tehakse „rahumeelsete protestijatega".

Pärast puhastust kutsus kroonprints kuningas Hamadi käsul kõik opositsionäärid RAHVUSLIKULE DIALOOGILE, et vältida edasist verevalamist. Opositsioon vastas nõudmistega: kaitsevägi ja politsei eemale nende linnakust, kõik poliitvangid vabaks jne.

KÕIK SEE SAI TEHTUD! Armeel kästi lõpetada igasugune vahelesegamine. Politsei ja kaitsevägi tõmmati liiklussõlmelt ära. Kui „rahumeelsed protestijad" seda nägid, jooksid nad väljakule lausa tormi ja püstitasid sinna **täieliku** linnaku, kus olid köögitelgid, välikäimlad, arstiabitelk jms.

Dialoogipakkumisele vastati terrori käivitamisega

Dialoogiks, mida kroonprints pakkus, ei tulnud keegi enam välja! Kõik poliitvangid vabanesid. Kujutate ehk ette, kui need riigivastased said vabaks, mis siis toimuma hakkas.

Algasid streigid. Kooliõpetajad ei läinud kooli lapsi õpetama, vaid „streikisid". Väikesed koolilapsed toodi tänavale ja pandi marssima. Koolis tekkis suur lõhe sunniidi ja šiiidi laste vahele. Üks õpetaja lõi üht kuninga pilti kaasas kandnud sunniitlikku õpilast nii kõvasti, et too toimetati haiglasse.

Protestijad esitasid üha meeletumaid nõudmisi ja korraldasid „protestimarsse" kogu riigis. Nad hakkasid segama igapäevaelu. Saudid, katarlased ja kuveitlased kadusid riigist.

Valitsus ootas kogu aeg DIALOOGILE, kedagi aga ei tulnud. „Rahumeelsetel protestijatel" lasti tegutseda SEGAMATULT, kuigi need pidevalt proovisid provotseerida politseid ja elanikke.

Terror sai sisse täie hoo

Valitsuse „mitteväljategemine" aga protestijatele ei meeldinud ja nad hakkasid kasutama muid viise. Näiteks tabas 13. märtsil üllatus kõiki, kes töötavad Finantskeskuses: nad ei saanud sisse, sest nende töökohtade ette (kõrgeimad ehitised Bahreinis) olid pandud ehitusplokid ja lisaks olid telklaagrid püstitatud juba sinnagi. Siis asusid protestijad sõna otseses mõttes terroriseerima kogu riiki, ehitades samasuguseid tõkkeid ja seistes nende ees, et inimesed ei saaks liikuda.

Lapsed ei pääsenud kooli, inimesed tööle. „Rahumeelsete protestijate" terror muutis elu täielikult. Terror jõudis Bahreini ülikooligi, kuhu mässajad saabusid kahe kiirabiautotäie relvadega. Nad terroriseerisid ja haavasid naisüliõpilasi. U. 90 rünnatut viidi haiglasse!

Hakati pantvangistama ja tapma asiaate, eesotsas pakistanlastega.

Bahreini kuningas Hamad lõpetas välisliitlaste abil mässuliste terrori

Viimaste vastu on mässajail eriline viha, sest on ju politseis ainult pakistanlased! Paljud pakistanlased, bangladešlased, nepaallased, srilankalased jt. said tunda eriti toorest piinamist ja terrorit. Paljud piinatud surid. Terroriseerijate põhirelvaks olid noad, mõõgad, raudkangid, „molotovi kokteilid" jms. Nad tungisid sisse ka kahte mošeesse ja tapsid ühe noore imaami.

Vallutatud haiglast sai terrorismi- ja laimukeskus

Mässajad hõivasid suurima haiglakompleksi – Salmaniya haigla. Nad terroriseerisid sunniitlikke haigeid, ei andnud neile ravi jne. Haiglast sai mässajate terrorismikeskus. Seal valmistati ühes telgis ette „haavatud demokraatia eestvõitlejaid" – oma pereliikmeid, kes olid pandud verega määritud voodisse.

Haiglast viidi põhiosa toitu kesklinna „mustlaslaagrisse", jättes tõelised haiged söögita ja ravimiteta. Sunniitlikud arstid ja medõed pandi ühte ruumi kinni ja hoiti neid seal pea kaks päeva, kuni armee nad viimaks vabastas. Varastati ka palju arstimeid ja aparatuuri.

Samast haiglast läks pidevalt otsesaateid maailma meediasse. CNN-i, BBC, „Euronews"-i, Al Jazeera reporterid edastasid väsimatult seda SUURT VALET. Näidati ka „õnnetu" arsti „appihüüdu" maailmale: tulge appi! Meid tapetakse!

Kuidas mässule lõpp tehti

Asi läks niikaugele, et keegi ei lahkunud kodust. Kõik olid hirmul. Poed olid tühjad. Isegi riis oli otsas, rääkimata piimatoodetest, lihast, leivast jm. Rahvas palus abi valitsuselt, kuningalt, sest see, milleni „rahumeelsed protestijad" olid kogu riigi viinud, on sõnulseletamatu!

16. märtsil palus Bahreini valitsus kaitset teistelt Pärsia Lahe Koostöönõukogu maadelt. Toodi sisse 1984. a. loodud ühisarmee, kuhu kuuluvad Katar, Bahrein, Saudi-Araabia, Kuveit, Omaan ja Araabia Ühendemiraadid.

Seati sisse liikumiskeeld kriitilises rajoonis. Sellest hetkest tuli tagasi TURVATUNNE! Rahvas nuttis, oli tänulik. Loomulikult oli kaugel tänulikkusest „rahumeelsete protestijate" jõuk, saates maailmale jälle VALET, et „saudid tulevad ja tapavad" jms.

Pärli ringtee puhastati OHVRITETA! Ja **hetkega**, sest taas anti mässajatele aega ise lahkuda. Teades, et ühisväge on tulemas, olid nad selleks ka valmis: olid pannud oma telkidesse gaasikanistrid, mille sealt lahkudes süütasid, et jälle näidata maailmale, mida „pahad saudid" teevad.

Nad teatasid, kuidas neid olevat pekstud ja haavatud, samas näidates „asitõendina" pilte inimestest, keda **nad ise** olid toorelt piinanud ja tapnud. Ja jälle esines lääne meedias Salmaniya haigla, jälle see meesnäitleja, kes end arstiks nimetas, kutsus ÜRO-d jt. rahvusvahelisi organisatsioone vaatama, mida Saudi-Araabia armee siin korda saadab…

Süüdlasi karistati

Salmanya haigla arstid, kes unustasid arstieetika ja hakkasid näitlejaks, on vanglas, samuti muu medpersonal, kes osales tapatalguil. Ja muidugi kõik selles tooruses osalenud. Õpetajad, kes kooli ei ilmunud, jäid ilma selle aja palgast. Üliõpilastelt, kes riigi kulul õpivad USA-s ja Inglismaal kallites ülikoolides ja osalesid veretöös, võeti ära stipendium. Pärli ringtee võeti maha ja sinna seati üles vaid valgusfoor. Nii et „palverännakupaika" ei ole.

20. märtsil algas Bahreinis uus ajajärk. Riiki toodi tagasi stabiilsus. Sel on nüüd suurem väärtus kui kunagi varem.

NÕMME RAADIO BAHREINI-KORRESPONDENT

(Kirjasaatja nimi on toimetusele teada.)

Miks Liibüat rünnatakse?

Algus 1. lk

Elasin kümme aastat mitmetes Liibüa linnades ega näinud selle aja jooksul ainsatki kerjust. Liibüalased nn. valgesse maailma tööle ei lähe, kuna neil puudub selleks tarvidus. Liibüas ei muutu keegi kerjuseks, liibüalasel pole tarvis karta, et talt võetakse ära korter või auto, kui ta pole suutnud pangalaenu tasuda, asjad ei käi seal nii, nagu nn. demokraatlikes riikides, kes Liibüale kallale tungisid.

Mul on siiralt kahju Liibüa rahvast, sest teda ootab ees muutumine palgatööjõuks, töötamine 100 dollari suuruse palga eest ja ilmajäämine kõigist senistest hüvedest. Oma senist, mugavat elu näevad liibüalased siis ainult unenäos.

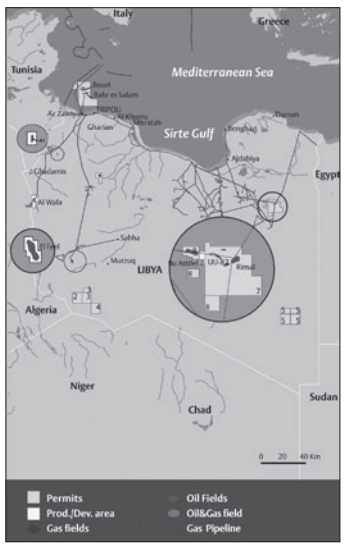

MIROSLAV STRANÁK
(Tšehhi keelest tõlkinud Tõnu Kalvet)

Rahvuslik KOGUJA

Peatoimetaja:
Tõnu Kalvet, tel +372 5590 0564

Toimetuse kolleegium:
Jaan Hatto, Aarne Toomsalu, Tõnu Ojamaa, Tõnu Kalvet

E-post:
info@rahvuslasteklubi.org, pollukogu@yahoo.com

ISSN 1736 - 9061

RAHVUS

RAHVUSAATE VARAMU

Suguharust laiemat poliitilist ja rahvuslikku kaitset kindlustab inimesele rahvus. Traibalism, hõimutruudus, õõnestab rahvuslikke tundeid, nõrgendab truudust oma rahvale ja tekitab rahvusele kahju nagu ka inimese truudus perekonnale nõrgendab tema suguharutunnet. Rahvuslik fanatism sel määral, nagu see on omane rahvusele, on inimkonnale hädaohtlik.

Rahvus kogu maailma ühtsuse raames on sama mis perekond suguharu raames. Mida tugevam on vastastikune vaen suguharu moodustavate perekondade vahel, mida tugevamad on perekonnasisesed sidemed, seda suuremat hädaohtu kujutab perekond suguharule. Analoogiline nähtus toimub ka perekonnas: mida vaenulikumalt suhtuvad perekonnaliikmed üksteisesse, mida visamalt kaitsevad nad oma isiklikke huve, seda suurem on oht, et perekond laguneb. Kui rahvust moodustavad suguharud on vaenujalal ja iga suguharu nõuab visalt taga ainult oma õigust, satub rahva olemasolu hätta. Marurahvuslus, rahvusliku võimu kasutamine nõrgemate rahvuste vastu, samuti ka ühe rahvuse areng teiselt rahvuselt väevõimuga haaratud varanduse najal toovad õnnetust ja tekitavad kahju kogu inimkonnale.

Kuid samal ajal tugev, enesekindel isiksus, teadlik oma isikliku vastutuse määrast, on perekonnale vajalik ja kasulik. Tugev, enesekindel ja oma tähtsusest teadlik perekond on sotsiaalselt ja materiaalselt kasulik suguharule. Arenenud, tsiviliseeritud, tootev rahvas on kasulik kogu maailmale. Poliitiline ja rahvuslik struktuur mandub, kui ta laskub sotsiaalsete kategooriate, s.t. perekonna ja suguharu tasandile, on neist vastastikuses sõltuvuses ning arvestab neid.

Rahvus on suur pere, kes on käinud pika arengutee suguharust suguharude koosluseni, kellel on ühine päritolu või on teda liitnud ühine saatus. Perekond võib saada rahvuseks ainult tingimusel, et ta on läbinud suguharu taseme, suguharude jagunemise ja suguharude edaspidise segunemise staadiumi. See on pikk sotsiaalne protsess. Ajaloo loomulik kulg soodustab uute rahvuste kujunemist, aga ühtlasi ka vanade rahvuste kiilunemist. Iga rahvuse kujunemise ajalooliseks aluseks on alati päritolu- ja saatuseühtsus, kusjuures päritoluühtsus on primaarne, saatuseühtsus sekundaarne. Rahvuse algtunnuseks on päritoluühtsus, kuid see pole ta ainus tunnus. Rahvus on ajalooliselt kujunenud konglomeraat, kus inimesed elavad ühel maa-alal, loovad ühise ajaloo ning kultuuri, kus nende saatus on ühine. Tähendab, peale veresuguluse on rahvuse kujunemiseks oluline liitumine ühise saatuse alusel.

> Kui riik koosneb ühest rahvusest, püsib ta kaua ja muutusteta.

Kuid miks maailmakaardil ühed suured riigid kaovad ja nende asemele tekivad teised? Kas on selle taga poliitiline põhjus, millel ei ole mingit pistmist kolmanda ülemaailmse teooria ühiskondliku aspektiga, või on põhjus siiski sotsiaalne ja vahetult seotud vastava peatükiga Rohelises Raamatus? Vaatleme seda lähemalt.

Kahtlemata on perekond mitte poliitiline, vaid sotsiaalne moodustis. Sama kehtib suguharu kohta, kuna suguharu kujutab endast järglaste paljunemise tõttu suurenenud perekonda, mis omakorda jaguneb paljudeks perekondadeks. Rahvus on arvuliselt kasvanud suguharu, mis on jagunenud uuteks suguharudeks.

Ka rahvus on sotsiaalne moodustis, selle aluseks on rahvuslikud sidemed. Suguharu on samuti sotsiaalne moodustis, mis on tekkinud hõimusidemete alusel, perekonna kui sotsiaalse moodustise aluseks on perekondlikud sidemed. Sotsiaalsed moodustised on kõik maailma rahvused, neid seovad üldinimlikud sidemed. Kõik ülalöeldu on aksioom.

Riik on aga poliitiline moodustis. Riigid kujundavad maailma poliitilise kaardi. Kuid miks siis ajast aega see kaart muutub? Põhjus on selles, et riik kui poliitiline moodustis võib olla vastavuses ühiskondliku moodustisega, aga võib sellele ka mitte vastata. Kui riik koosneb ühest rahvusest, püsib ta kaua ja muutusteta. Kui teda aga koloniseeritakse või ta käib alla, siis rahvusliku võitluse, rahvusliku uuestisünni, rahvusliku ühtsuse loosungite abil tärkab ta uuesti. Kui riik koosneb mitmest rahvusest, kes kõik taotlevad rahvuslikku iseseisvust, laguneb riigi poliitiline struktuur. Seda on juhtunud maailma mitmete võimsate impeeriumidega, sest kõik nad kujutasid endast rahvaste konglomeraati. Lähtudes oma natsionalistlikest huvidest, hakkas igaüks pürgima sõltumatusele. See tingiski impeeriumi kui poliitilise struktuuri lagunemise, tema koostisosad aga saavutasid oma poliitilise vastavuse põhialusele. Veenvalt kinnitab seda kogu maailma ajalugu.

Aga miks siis üldse tekivad impeeriumid eri rahvuste ühinemisel? Asi on selles, et erinevalt suguharust või rahvusest pole riik üksnes ühiskondlik moodustis. Ta on ka poliitiline moodustis ja on tekkinud terve rea tegurite mõjul, millest algne ning peamine on rahvuslik eneseteadvus. Rahvusriik on ainus poliitiline struktuur, mis on vastavuses loomuliku ühiskondliku moodustisega. Säärane riik võib eksisteerida igavesti, kui talle ei tungi kallale mõni teine, tugevam rahvus või kui ta poliitilist süsteemi ei hakka mõjustama tema ühiskondlik struktuur, nimelt suguharu, hõimu, klanni ja perekonna huvid. Kui poliitiline süsteem satub ühiskondliku süsteemi alluvusse, kui ta saab suguharude, klannide või kogukonna mõjualuseks, siis ta laguneb.

> Rahvusriik on ainus poliitiline struktuur, mis on vastavuses loomuliku ühiskondliku moodustisega. Säärane riik võib eksisteerida igavesti, kui talle ei tungi kallale mõni teine, tugevam rahvus või kui ta poliitilist süsteemi ei hakka mõjustama tema ühiskondlik struktuur, nimelt suguharu, hõimu, klanni ja perekonna huvid.

Mitmerahvuselist riiki kujundavad teisedki tähtsad tegurid: religioossed, majanduslikud ja sõjalised.

> Ühiskondlik tegur on rahvuslikus eneseteadvuses peamine ning püsiv.

Ühine religioon võib liita üheks riigiks mitu rahvust. Ühinemisele võivad viia ka majanduslikud vajadused või sõjalised vallutused. Maailm on olnud tunnistajaks, kuidas ühel ajastul võimutsenud riigid ja impeeriumid teisel ajastul kaovad. Kui rahvustunne osutub religioossest võimsamaks, algab seni religioossel alusel ühendatud rahvaste vahel võitlus, mille tagajärjel rahvused saavutavad sõltumatuse ja pöörduvad tagasi neile omase ühiskondliku struktuuri juurde, impeerium aga kaob. Hiljem, kui religioosne vaim saab jälle rahvusliku suhtes ülekaalu, koonduvad erinevad rahvused ühise usundi lipu alla, toimub vastupidine protsess ja nii võib see kesta igavesti.

Rahvuslik võitlus, mille põhjustavad religioossed, majanduslikud, sõjalised ja ideoloogilised erimeelsused, lõhestab mitmerahvuselist riiki, kuni iga rahvus saavutab sõltumatuse, s.t. ühiskondlik tegur võidab lõplikult poliitilise.

Kokkuvõtteks. Kuigi poliitiline vajadus tingib riigi olemasolu, on inimese elu aluseks perekond, suguharu, rahvus ning lõpuks kogu inimühiskond. Ühiskondlik tegur on rahvuslikus eneseteadvuses peamine ning püsiv. Seepärast tuleb tugineda sotsiaalsele tegelikkusele, osutades erilist tähelepanu perekonnale, et kasvatada normaalselt arenenud inimesi, edasi suguharule kui inimese ühiskondlikule kaitsele ja loomulikule sotsiaalsele koolile, kus lisaks perekonnale ta saab oma ühiskondliku kasvatuse; seejärel ka rahvusele, sest sotsiaalsete väärtuste tõelist tähendust mõistab inimene perekonna ja suguharu kaudu, mis on välismõjuta tekkinud loomulikud ühiskondlikud moodustised. Niisiis, tähelepanu perekonnale inimese nimel, tähelepanu suguharule perekonna ja seega inimese nimel; tähelepanu rahvusele, rahvuse eneseteadvusele, sest rahvustunne kui ühiskondlik tegur on ajaloo tõeline ja püsiv tõukejõud.

Inimkoosluste rahvuslike sidemete ignoreerimine ja niisuguste poliitiliste süsteemide loomine, mis on vastuolus sotsiaalse tegelikkusega, saab olla ainult ajutine nähtus. Niisugused süsteemid varisevad tingimata kokku ühiskondliku teguri mõjul, s.t. rahvuste rahvuslike taotluste mõjul.

Kõik eelpool esitatu pole mingi väljamõeldud skeem, vaid on tõde, mis on inimelu aluseks. Et mitte eksida, peab iga inimene ses maailmas sellest teadlik olema ning vastavalt tegutsema. Neid vankumatuid tõdesid on vaja tunda, selleks et vältida igasuguseid kõrvalekaldumisi ning möödalaskmisi, et oma mõistmatuse ja hoolimatusega mitte häirida inimkoosluste elu loomulikku kulgu.

MUAMMAR KADDAFI

Katkend pärineb M. Kaddafi tuntuimast teosest „Roheline Raamat“, mis ilmus 1993. aastal ka eesti keeles. (Trükiarv 5000 eks.) Tõlkinud Vera Ruber, toimetanud Debora Vaarandi.

KROONIKA

9. mail 2011 kl. 12-13 korraldati Vene saatkonna ees Tallinnas pikett kommunismiohvrite mälestuseks ja kommunistide juhtimisel toimepandud kuritegude taunimiseks. Ürituse korraldajaks oli Eesti Rahvuslik Liikumine (lüh. ERL), kes avaldas ka vastava pressiteate. *„Kuni Eestis austatakse Nõukogude Liidu ja Venemaa kuritegusid ning võimutsevad ekskommunistidest kollaborandid, ei ole Eesti riigi jaoks okupatsioon ega Teine Maailmasõda lõppenud!“* öeldi ERL-i 9. mai pressiteates.

Piketil ei osalenud ainsatki ERL-i juhtkonna liiget. ERL-i lihtliikmetest oli kohal **Jüri Böhm** ja **Tõnu Kalvet**, kes mõlemad kuuluvad ka Rahvuslaste Tallinna Klubisse (lüh. RTK). Kõik piketeerijad olidki RTK liikmed.

• • •

6. mail 2011 kl. 16-17 toimus Vabaduse väljakul Tallinnas kõnekoosolek maa välismaalastele vabamüüki laskmise vastu. Ürituse korraldas kodanikuaktivist ja literaat **Miina Hint**. Lisaks temale esinesid koosolekul kõnega veel Eesti Maa- ja Majaomanike Liidu juhatuse esimees **Aare Pällin** ning RTK liikmed **Hannes Vanaküla** ja **Tõnu Kalvet**. Lõviosa koosolekulistest moodustasidki RTK liikmed.

• • •

30. aprillil 2011 peeti Tallinnas, Tammsaare majamuuseumis Eesti Rahvusliku Liikumise üldkoosolek. U. 250-st liikmest viibis kohal 11. Valiti uus juht ja juhatus. ERL-i uueks juhiks valiti senine juhatuseliige **Aivar Koitla**. Lisaks temale kuulub uude juhatusse veel ERL-i eelmine juht **Martin Helme** ja üle-eelmine juht **Henn Põlluaas**, samuti **Sten-Hans Vihmar** ja **Ruuben Saal**. ERL-i aukohtu esimeheks valiti **Jüri Böhm**.

Oma esimeses sõnavõtus ERL-i juhina lubas A. Koitla panna ERL taas korralikult toimima ja teha tihedat koostööd eesti rahvuslaste teiste organisatsioonidega.

Külalisena viibis koosolekul ka Eesti Vabaduspartei – Põllumeeste Kogu esimees **Valdo Paddar**, kes tegi oma erakonna nimel ERL-ile koostööettepaneku.

ERL-i eelmisse juhatusse kuulunud **Jaan Hatto** (Rahvuslaste Tallinna Klubi rajaja) uude juhatusse enam ei kandideerinud.

ERL asutati 2006. aastal Puurmanis (Jõgevamaa). 2008. aasta 2. poolest kuni 2011. aasta aprillini oli ERL-i tegevus äärmiselt passiivne, selle aja jooksul ei korraldatud üldkoosolekutki.

TÕNU KALVET

70 aastat mööbub genotsiidi algusest Eestis

14. juunil, algusega kell 10.00 kogunetakse Turu ja Rebase tänava äärsele pargialale, kohale, kust ajaloolise „musta päeva“ sündmused paljudele tartlastele tähendasid küüditamiste reaalset algust ja kuhu on kavas luua mälestuste kustumatuks meenutuseks „Pisarate park“.

Pärast sõnavõtte kogunetakse leinalintides lippudega rongkäigule, mis kulgeb Turu tänavalt Jõe tänavale, sealt mööda L.Tolstoi tänavat Õnne tänavale, Õnnest Kastani tänavale ja sealt Pauluse kirikusse, kus peetakse mälestusjumalateenistus kõikide genotsiidi ja kommunismiohvrite mälestuseks. Kell 13.00 kogunetakse traditsiooniliselt Pepleri tänava „Memento“ mälestusmärgi juures.

Kõik on kutsutud.

Võimalusel palume kaasa võtta rahvuslippe.

Ürituse korraldab Eesti Vabaduspartei – Põllumeeste Kogu.